

© 2020 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIPER, RALUCA ANDREEA

Ceasul cel rău / Raluca Andreea Chiper. - Domnești : Quantum Publishers, 2020

ISBN 978-606-8862-86-6

821.135.1

Tipărit în România

Ceasul cel rău

RALUCA ANDREEA
CHIPER

2020

I

— A fost odată ca niciodată...

Și un ecou cristalin străbătu codrul reducând păsările la o tăcere de mormânt.

— Că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti...

Vântul șuieră a pierzanie printre frunze, înfiorându-le ca atunci când ceva efemer s-ar prelinge printre ele.

— Despre ce să fie de data aceasta, Safir? întrebă ea cu o dorință arzătoare de a afla părerea însoțitorului ei. Să fie din nou despre o prințesă? chicoti ca un copil mic și prea alintat, în timp ce calul scutură din cap. Atunci să fie despre un prinț? Sau un Făt-Frumos?

Râse zgomotos, iar clinchetul ei zgudui codrul prea tihnit ce se întindea cât cuprindeai cu vederea.

— Ah! Știu ce ți-ar plăcea!

Ilincuța se depărtă de animal, învârtindu-se pe călcâie și urmărind faldurile rochiei de in alb, fluturând unduitor în jurul ei. Picioarele-i desculțe bătătoreau poteca a infinita oară azi și știa că atunci când va ajunge acasă va fi certată, că doar a crescut și trebuie să se poarte ca o domnișoară, nu ca un pui de om sălbatic și nepăsător.

— Nu ți-am povestit niciodată despre calul acela alb ca lumina zilei ce trăia ascuns prin păduri și care era în stare să se înalțe pâââna la nori, și chiar mai încolo de ei...

Safir își plecă capul fornăind pe nări. Cu urechile ciulite, înainta lent, lent, urmărindu-și stăpâna ce părea să danseze cu ramurile arborilor, ce se strecura printre trunchiuri vechi de când lumea, oferindu-le din când în când câte o îmbrățișare sau ȝopăind pe vârfuri cu agilitatea unui fluture, încercând să ocolească puținele pietre ieșite în calea ei.

— Nu știi tu, dar calul acesta mânca jărat și atunci îi creșteau aripi și zbura... Nimeni nu putea șede pe spinarea lui, pentru că nimeni nu reușea să-l îmblânzească vreodată.

Respect pentru oameni și cărți

Se spune că trăiește chiar și în zilele de azi, ascuns prin codrii aceștia deși. Tu l-ai văzut vreodată, Safir? Da?

Atunci când calului îi tremurără urechile, Ilincuța continuă:

— Dacă vreodată ai să ajungi să-l întâlnești, povestește-i despre mine și adu-l în fața mea, că tare curioasă sunt să văd cum arată...

Drumul dintre cele două dealuri duce direct spre conacul lui Gregoriu Damian, aflat departe de orice așezare omenească, acolo, în pustietate. În orice parte privești, pădurile se întind într-o pace odihnitoare, de parcă în pragul lor începe domnia acalmiei unde nici timpul nu are curaj să înainteze. Holdele aurii se leagănă în vânt, unduindu-și nuanțele în ciuda soarelui care scapără fermecat la vederea lor.

Ilinca privi cerul parcă tulburat. În depărtare se vedeau nori de cenușă înaintând rapid spre ea și un vânt ce-i scutura buclele roșcovane îi șoptea în urechi că o furtună sta să vină. Ea se arăta nepăsătoare, preferând să coboare ochii la calul pe care îl ducea mânat doar de palma sprijinită sub falcile lui, zâmbindu-i amăgitor.

— Azi, timpul nu ține cu noi. Zici că ne consideră dușmanii lui... Uite ce ploaie va veni!

Murgul își scutură pletele negre și ondulate și fornăi pe nări drept răspuns, de parcă într-adevăr înțelegea graiul omenesc.

— Ca să nu spui că sunt nemiloasă și te-am alergat până aici fără măcar un popas, coborâm în Vale doar ca să te adapi și apoi ne întorcem, altfel ne va prinde ploaia.

De data aceasta nu mai primi răspuns. Totuși, se mulțumi să își soarbă din priviri amicul, împăcată cu ea însăși că cel puțin este aprobată în tot ceea ce zice.

Ca să ajungă până la Vale, trebuie mai întâi să străbată poteca principală prin pădurea tânără, apoi să coboare în jos spre cealaltă pădure mai veche și să continue pe marginea ei, până când dealurile se observă frângându-se și prăbușindu-se abrupt, asemenea unor prăpăstii. Valea era un braț al râului care își greși traseul și se depărta de drumul principal,

colindând prin pustietate până în punctul de reîntâlnire, în mari și neașteptate depărtări. În schimb, malul Văii nu este deloc abrupt, în unele părți conturat de sălcii și arbuști iubitori de apă, în alte părți crescând doar trestie și papură, în stare să schițeze marginea cu o perfectă dungă șerpuitoare. Uneori chiar Valea se subțiază ca să poată trece printre pietroaie ce vor cu orice preț să îi împiedice alunecarea lină, iar alteori se lățește atât de tare încât se transformă într-o baltă limpede, într-un iaz cu undiri calme. Aici îi place Ilincăi să vină de fiecare dată când reușește să evadeze de la obligațiile ei. Aici își găsește liniștea, meditează, admiră natura, își eliberează gândurile fără să fie întreruptă sau tulburată.

Un tunet sparse liniștea așternută peste hotare și reduse la tăcere toate păsările cântătoare, iar pe pământ îl sili să vibreze la picioarele fetei. Ea se cutremură, se opri o clipă, apoi adăugă câțiva pași, abia reușind să murmure:

— E doar ploaia. N-ar trebui să ne temem, nu-i așa?

Calul se adânci în gânduri numai de el știute, așa că răspunsul lui întârzie, iar în cele din urmă, nu mai apără.

Pe o parte și pe alta a potecii, arborii deja se îndoiu spre sărutarea pământului, ramurile scârțâindu-le nu de îmbătrânire, ci de frageda lor vârstă, cu un scârțâit dulce cum este seva în care erau îmbibate. Frunzele tremurau de neastâmpăr înaintea vremii care se anunța. Puf alb se desprindea din mugurii lor plutind în aer ca niște fulgi de zăpadă rătați și obosiți. Pe ici pe colo câte o rază de soare răzbea triumfătoare luminând poteca, dar se stingea prea repede, ucisă brusc de norii grăbiți ce se îmbulzeau pe cer. Foșnetul se întetea, parcă în urma lor venea cineva prea greoi ce-și dorea simțită prezența, silind-o pe fată să întoarcă capul tot mai des. Acolo unde foșnetul devenea alarmant, glasul păsărilor înceta, dezlănțuindu-se doar ecouri în alte și alte părți. Deși nu surprindea nicio siluetă printre copaci, umbrele proiectate de aceștia îi dădeau impresia că este observată, că ochi străini o ațintesc cu vinovăție, surprinzându-i orice mișcare.

— Nu mi-e bine, Safir. Mă simt ciudat. Aș băga mâna în

Respect pentru oameni și cărți
foc că nu suntem singuri.

Calul își scutură coada, plesnindu-și spinarea cu nervozitate. Ilinca îndrăzni să se mai uite încă o dată în jur. Miji ochii, cu inima aproape ieșindu-i din piept. Tufișurile se mișcau suspicios, clătinarea lor prea forțată era îndreptată într-o singură direcție. Foșnetul izbucnea dintr-odată și se curma brusc, iar petele umbroase ce se furișau și săltau neastâmpărate, luau parcă formă omenească. Se ridică pe vârful picioarelor, ajungând la urechea calului.

— E cineva pe aici... și ne urmărește...

Grăbi pasul, măsurând din priviri distanța până la Vale și îi trecu prin minte să sară pe spinarea animalului și să o ia la goană. Frica însă o paraliza, își simțea genunchii așa de moi, încât nu putea să facă vreo mișcare bruscă. Numai senzația că cineva o ajunge din urmă și o prinde de braț, o făcea să amețească și să i se facă rău.

Se împiedica tot mai des și se încâlcea în ramurile prea întinse, negăsind puterea de a ridica brațele și de a le feri din calea sa. Safir era și el îngrijorat. Fata îi observă ochii măriți de groază, iar dacă el era speriat, de presimțirile lui nu se îndoia.

În depărtare, tocmai dinspre case, niște pocnete sălbatice biruiră văzduhul. Ilinca tresări, aruncându-și privirea printre trunchiuri de copaci neliniștiți.

— Oh, Doamne! Ce-a fost asta?

Tunetul zgudui pământul de parcă dorea să îl rupă bucăți și furia lui fu simțită în interiorul fetei. Calul nechează și se smuci deodată, îngrijorându-și stăpâna. Pe când tunetul se risipi, fulgerele împânziră cerul și odată cu ele niște țipete disperate, urlate pe tonuri aspre și o gălăgie subjugătoare scandalizară ținuturile.

Ilincuța își adună puterile și, cu trupul așa vătămat de tremurături, sări pe spinarea calului. Trebuia să ajungă acasă. Acolo se întâmpla ceva grav, foarte grav.

Trecând printre copaci, silueta neagră pe care o bănuia mai devreme îi tăie calea, silind calul să se oprească. Acesta nechează disperat. Fata încercă să îl calmeze, fără speranțe însă. Îl îndemnă să înainteze cu vorbe blânde în care, totuși,

se cunoștea fărâma de disperare, frică și îngrijorare. Când calul dădu să pornească, o altă umbră se înfățișă înaintea lor, proptindu-l în noroaiele pădurii. Ilincuța îl mână în altă direcție, știind că orice cale va alege, în cele din urmă tot va ajunge acasă. Scandalul provenit dintr-acolo o atrăgea și simțea că nu mai are răbdare, că trebuie neapărat să se ducă acolo unde este chemată.

Brusc, a treia umbră îi tăie calea și de data aceasta. Fata își pierdu echilibrul și căzu înfrântă ca pionul de pe tabla unui șah. Încercă să se ridice, însă mișcările îi erau pripite și necontrolate și nu reușea. Siluetele deveniră oameni în toată puterea cuvântului, repezindu-se spre ea cu intenția hotărâtă de a o ataca. Ilinca gemu disperată știind că în fața atâtor atacatori nu avea șanse de scăpare. Se târa prin mocirlă încercând să se îndepărteze. Rochia albă deveni acum mârzoasă, neagră și udă, îngreunându-i mișcările. Prin străvezimea ei își observa inima săltând nebună, gata să îi iasă din piept. Brațele îi erau rănite și se zdreleau în continuare de la atâta târât prin spini și crengi ascuțite. Ceva lichid și lipicios i se scurgea pe mâini și nu știa dacă e sânge sau apă murdară de prin bălți. Nici măcar nu îndrăznea să se uite ca să descopere.

Unul dintre străini o prinse de umeri și o săltă pe picioare, imobilizând-o cu brațele-i puternice. Îi sufla în față, intimidând-o. Asprimea obrajilor lui îi provoca fiori, îi făcea piele de găină, o amețea, o deruta într-atâta încât să nu mai știe cine e, de unde vine sau încotro se duce.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Străinul nu îi asculta răstirile abia smulse dintre maxilarele înțeleștate. Strânsoarea i se întărea tot mai mult și mai mult.

— Ce facem cu ea? întrebă, de parcă era vorba de un obiect.

— Hai să-i tăiem gâtul.

Ilinca se zvârcoli înspăimântată, căutând putere acolo unde nici nu mai găsea. Curajul o părăsi. Parcă rămase a nimănui în momentul acesta când lumea se întoarse cu susul în jos.

Respect pentru oameni și câini

— Dă-mi drumul, bestie ce ești! găsi să mai adauge, înainte ca buzele să îi fie frământate sub presiunea unor degete fierbinți, tremurânde și umede de sudoare. Astfel renunță la zbateri. Nu mai aveau rost.

— Mai bine o legăm fedeleș și o lăsăm aici. O vor mânca fiarele pădurii. Așa, nu ne mai mânjim mâinile cu sângele ei.

— Mai bine o ducem cu noi. Găsim cui să o vindem ca slugă și, astfel, mai câștigăm și noi ceva, zise un altul, în timp ce fata încerca să se elibereze din strânsoare. Nu avu noroc. Pentru a-i slăbi puterile, adversarul o izbi de trunchiul unui copac, paralizând-o. Ea strânse pleoapele, gemând de durere.

— Las-o în plata Domnului, că ne poate aduce necazuri. Am luat ce ne-a trebuit, așa că la drum cu noi.

Ilinčuța se mai zbătu de câteva ori, tulburată de țipetele, răgetele și împușcăturile venite dinspre casă. Gândul că cineva ar putea fi rănit, gândul că părinții ei ar putea să moară și gândul că era împiedicată să ajungă acolo unde poate ar reuși să schimbe cursul întâmplărilor, o necăjea, o făcea să izbucnească în plâns, să scuture capul disperată, încercând să își convingă atacatorii că nu putea sta cu mâinile în sân. Dar ei încă insistau, frângându-i zbaterele. Cu cât se opunea mai tare, cu atât atacatorii insistau. Sufla greu, speriată, încercând să își scoată tălpile din glodul ce o încătușa. Urcă pe rădăcinile descoperite ale copacului, urmărindu-și adversarul, calculând distanța, improvizând o posibilă scăpare. O clipă îi trebui fetei ca să își adune puterile, să se smucească, să scape și să o ia la fugă în momentul în care străinul își pierdu concentrarea.

— Safir! își strigă calul, și acesta ridică botul în aer, căutând-o. Îi citise gândurile, doar era animal deștept, și țopăi pe picioarele-i noduroase, parcă înviorat la auzul propriului nume. Până ce străinii se dezmeticiră, calul o luă la goană spre stăpâna lui, iar aceasta se grăbi să-i sară în spinare, dispusă să se întoarcă acasă. Nu apucă să ducă la bun sfârșit planul, căci unul dintre atacatori fugi în urma fetei și o prinse repede de rochie, ținându-o pe loc. Ea îi dădu câțiva pumni fără să îi pese unde îl nimerește și străinul o izbi de un alt trunchi în momentul când norii de plumb trăsneră văzduhul,

trimițându-și înverșunarea în zări îndepărtate. Când trăsnetul lumină chipul adversarului, Ilinčuța holbă ochii surprinsă.

— Tu?

Nu-i venea să creadă așa ceva. Asta parcă era o batjocură. Se râdea de ea într-un fel sinistru, fără gust.

Străinul nu apucă să miște nici măcar un deget. Altul veni pe la spatele fetei și o lovi cu un par drept în cap. O tulburare ciudată i se strecură în pupile.

Atât ei, cât și celui ce stătea și se uita năucit cum făptura neajutorată își pierdu echilibrul, se balansă pe picioare și se prăbuși la pământ. Atacatorul își scuipă paiul din gură și se răsti cu o voce guturală și autoritară:

— Dă-i drumul odată după calul ăla și să mergem. Ce o tot lungim atâta?

Nu îi venea să creadă cum camaradul său a lovit făptura aceasta inofensivă și neajutorată cu atâta ușurință și nepăsare, iar acum se comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea și privea victima căzută în nămol și nu era în stare să se miște. Parcă era adâncită într-un somn greu, înconjurată de lumi ce se mișcau și se tot mișcau precum valuri de apă care o purtau deasupra, apoi o afundau în adâncuri, și iar o purtau la suprafață, și iar o trăgeau în jos, iar ea nu putea să facă nimic, fiindcă dormea și nu se putea trezi.

Un fulger împânzi cerul de deasupra lor și tunetul îl făcu să tresară grav. Un fior rece îl săgetă în adâncul pieptului și îl lăsă fără suflare. Apoi, ridică privirea spre cer și observă dăre de fum negru ce se înteteau trecând clipele. Liniștea triumfa în mijlocul furtunii ce-și pierduse din putere, încercând să se facă auzită și simțită în locuri unde nimănui nu îi mai păsa. Ba chiar aducea calmare strecurând câte un suspin în sufletele maltratate de atâta dezlănțuire vijelioasă.

Înceală maxilarele și o abandonă în cele din urmă, sărind în șaua calului pe care tocmai îl fura. Porni în goană în urma camarazilor ce se îndepărtaseră de mult timp. Pleca departe de locul acela, părăsind-o pe Ilinca în mijlocul pădurii. Gândul îi stătea la ea și la momentul când se întâlniră prima dată, în alte circumstanțe.

II

Acum două zile...

Se plimba cu mâinile la spate, ca un oarecare amestecat prin mulțime. Era curios să știe dacă vreo persoană din târgul acesta și-ar putea da seama că el e un pierde-vară, că nu are o casă, nu are o ogradă și nicio familie de îngrijit. Că el doar fură, mănă, doarme, iarăși fură, iarăși mănă, iarăși doarme.

Ar putea să o țină așa la nesfârșit. Deși își dorește o schimbare, încă nu a găsit o idee care să îl scoată din situația aceasta. Deocamdată rămâne un tâlhar, același ca acum zece ani, doar că un pic mai experimentat, dar tot sărac lipit pământului și tot trăind prin păduri cu haita aceea de lupi ce nu se mai sătura să jefuiască. Ce bine, totuși, că se credeau haiduci și tâlhăreau boierii. Ce păcat, însă, că bunurile obținute, fie ele chiar și un colț de pâine, nu se împărțeau săracilor, ci le reveneau tot lor. Erau atât de lacomi, încât nu își dăruiau nici gunoiul de sub ei. Îl acumulau acolo fără rost pentru că, la urma-urmei, nu le aducea niciun beneficiu.

Ce putea șterpeli azi, nu știa. Încă nu și-a propus nici ce să mănânce, altfel de mult ar fi pus mâna pe o găină sau un șoldan.

De fapt, trebuia să lase visarea și să fie mai serios. Nu l-au trimis aici ca să viseze, ci mai degrabă, să agațe un cal, doi, numai să nu meargă înapoi cu mâna goală.

Din depărtare se auzea cântec de fecioară. Îi încânta auzul și chiar îi aducea un zâmbet pe figura-i de ștrengar. Fata aceasta ar fi fost bună în mijlocul tâlharimii lor, pentru că avea o voce de aur. Lăutarul lor behăia ca un berbec uneori, alteori scârțâia ca o balama neunsă și îi sâcăia creierii. Fetișcana asta i-ar ține fermecați pe toți paișpe de ar uita pe ce lume trăiesc. Păcat că nu putea să o bage în buzunarul pieptarului său cârpit, să o ducă cu el. Se întreba cam câte parale făcea ea, că doar de asta își pierdea vremea cântând, apoi se întreba ce ar

fi fost mai bine: să fure sau să cânte ca să aibă și el ceva bani? Poate ar fi fost mai ușor să cânte, însă așa, ar fi fost sclavul lui Darie Dulău. De furat, fura de câteva ori pe zi, dar nu mai mult. De cântat, ar fi trebuit să cânte neîntrerupt, până ar fi rămas fără voce.

Tot torcându-și gândurile, uite că îl zări. Ochii i se holbară ca la o comoară și lacrimile stătură să îi cadă nestăpânite. În mijlocul târgului, liber ca pasărea cerului, fără ham, fără șa, un armăsar tânăr și zdravăn rumega cuminte cu botul în otava pusă înaintea copitelor sale ca înaintea unui împărat. Frumos exemplar! Mare, cu spatele lat, cu coama-i de tăciune ondulată fluturându-i în adierea vântului. Razele soarelui îi ofereau o strălucire ciudată, ca de bijuterie, și nu vedeai muscă să îl deranjeze.

Și părea al nimănui.

Cine putea fi atât de tâmpit, încât să îl lase nesupravegheat?

Se apropie. Îl cercetă îndelung, asigurându-se că nu îi lipsea nimic calului, că nu avea niciun defect. Întinse mâna ca să îl atingă, însă armăsarul necheză încet, dar amenințător, silind străinul să se retragă. Mai încercă o dată să se apropie. Calul începu să se agite, iar el nu dorea să îl fugărească. Încercă și a treia oară. Armăsarul își scutură capul și făcu un ocol pe lângă grămada de otavă. L-ar fi prins de funia ce ținea locul căpăstrului, dar animalul parcă presimțea și își retrăgea capul, ferindu-se de mâna străinului.

— Ce mă fac eu cu tine? oftă. Văd că nu te lași așa ușor. Sunt curios cine a reușit să te aducă la asemenea nivel, încât să te ferești de străini?

Poate dacă l-ar ademini în vreun fel. Până și câinii de pază cedează când li se oferă ceva.

Se scotoci prin buzunare și oftă dezamăgit. Nu avea nimic bun la el. Era vai de capul lui. Dus la război fără pușcă.

În colțul unui buzunar găsi un cub de zahăr pe care îl frecă între degete ca să îl zdrobească. Nici nu știa de când îl avea și nici cum a ajuns în posesia lui. Acum ce mai conta? Îl aruncă cât colo, simțind cum șansa lui se risipea degeaba.

Ceva ciudat îi atrase atenția. Rămase stupefiat când văzu

animalul cu ochii lui mari, bulbucăți în orbite, dilatând imensele nări și încheștând maxilarele, agitându-se, de data aceasta nu pentru că el, un necunoscut, stătea prea aproape, ci pentru că, în colbul târgului, un cub de zahăr îi lăsa pofticiosului gura apă. Calul se duse până la cubul aruncat pe jos și îl prinse cu buzele, apoi se apucă de ronțait cu o patimă tulburătoare, de parcă mușca din raiul atât de dorit de ființele vii. Imediat ce îl înghiți, căută altul.

— Mai vrei?

Nu mai găsi nimic, dar știa de unde să facă rost, așa că dispăru pentru o clipă și reveni cu un pumn de cuburi de zahăr. A fost de ajuns doar să le frământa puțin în pumn, și calul se apropie îndrăzneț. Începu a-i căuta în palmă cu botul lui fierbinte și ronțăia satisfăcut când apuca la vreo bucată de zahăr. Cumva, îl corupse pe bietul animal. Îl apucă de funia pe care i-o aruncă în jurul grumazului și, fluturându-i zahărul pe la nări, îl trase după el. Va face bani frumoși dacă îl vinde. Va fi atent ca să nu fie observat de Darie Dulăul, iar banii aceia îi va ascunde el bine și nu îi va da nimănui.

Legă calul de un gard în marginea târgului ca să nu fie ușor de văzut și începu a căuta un cumpărător pentru el. Cerea mult pe cal și nimeni nu se încumeta nici să îl vadă, darămite să îl cumpere, însă nici prețul nu voia să îl lase.

Văzu în mijlocul târgului fata aceea care tot cânta și o studie câteva momente. Era de statură medie, cu plete roșcate fluturând în aer ca flăcările focului, obraji rumeni și gene luni, lungi, umbrind doi ochi migdalați. Era frumușică foc, cu piele fină de jupâneasă, dar nu asta îi atrase lui atenția, ci banii pe care îi număra și îi îndesa într-un săculeț. Avea o grămadă, iar lui i se scurgea privirea după strălucirea lor. Fugi după armăsar și îl trase repejor după el. Se apropie și începu să vorbească, fără ca fata să îi acorde vreo atenție:

— Domniță dragă, ai vrea să cumperi un cal? E dintre ăia buni, fără defecte.

Ilinca doar o clipă ridică ochii spre el și scutură din cap, concentrându-se la treaba ei.

— Haide, nu fi zgârcită, că te vede ăl de sus. Oricum, dacă

tot ai bani, nu mai bine îi investești și dumneata în ceva?

Auzind de bani, Ilincuța se opri din numărat. Îndesă banii în săculeț și îl înmână unei fete. Străinul înghiți sec.

— Măcar privește-l, te rog! Nu vând orice, numai exemplare de calitate.

Ilinca se întoarse spre el și descoperi calul în spatele lui. Culmea, era așa de cuminte animalul, ronțăind de zor naiba știe ce. Se încruntă. Stătu puțin pe gânduri.

— Dar, mă rog! De unde ai tu așa ceva? îi vorbi ea, în sfârșit.

— Am avut o herghelie întreagă, doar ăsta mi-a mai rămas și nu știu cum să scap de el. Zicând acestea, băiatul privi în jur, asigurându-se că nimeni nu își caută calul prin târg.

— Hm! Își încrucișă Ilincuța brațele la piept.

— Îl dau ieftin, insistă negustorul. După cum vezi, e bine îngrijit. Îi lipsește un stăpân ca să fie pe deplin mulțumit. Ia-l dumneata. Fă-i un bine. Pentru câțiva gologani. Nu pierzi nimic.

— Dă-mi voie să îl controlez.

Negustorul ridică o sprânceană, nedumerit.

— Trebuie să știu pe ce dau banii, nu?

El cedă. Dădu drumul funiei de care calul era legat și îi permise să se apropie.

— Safir! strigă fata, și calul prinse funia între dinți, se îndepărtă de tânărul negustor și începu să sară galeș pe copitele-i tropăitoare.

Dându-și seama în ce încurcătură s-a băgat, negustorul se holbă nedumerit când la animal, când la fată, și încercă să recupereze funia, însă calul se smucea în jurul lui, blocându-i orice mișcare.

Ilincuța îl fluieră și, dintr-o săritură scurtă, se trezi pe spinarea armăsarului, înfigându-și degetele în coama lui.

Negustorul injură. Lovi pietrele cu vârful opincii și oftă. Intrase singur în gura lupului; i-o confirma râsetul puternic și zglobiu ce-i răsună în urechi, ca acela pe care îl au fetele învingătoare.

De sus, de unde se știa în siguranță, Ilincuța se răsti,